

VECKOBLADET

Nr 24 webbform

090828

Klostergårdens augustifest söndagen den 30/8

Program:

- 10.00 Bo Riborg och hans FOURCAST blåser in festen.
11.00 Högmässa i Helgeands-kyrkan.
11.30 Klostergården nu och i framtiden. Gunnar Stensson berättar. Konstutställning med verk av Gunnel Stres.
13.00 Hiphop. Musik och dans med Adams från Fritidsgården och elever från Klostergårdsskolan. Orientalisk dans. Fritidsgården säljer kaffe och bullar till självkostnadspris. Afrikansk grill.
13.30. Ridning för barn. Pris 10 kronor. 14.00 Straffskjutning och VM för barn med Lunds BK och Eva Blomdell.
15.00 Konsert med Röda Kapellet.
16.00 ”TÄNK OM...” Teaterensemblen NÄKTERGALNINGARNA.

Arr: Fritidsgården, ABF och Klostergårdens byalag i samarbete med COOP, Klostergårdens Pizzeria och Klostergårdens konditori och med ekonomiskt stöd från brf Vårregnet och brf Vårvinden.

Solidaritetsorganisationer, miljöorganisationer, fredsorganisationer och liknande är välkomna att hyra bord och bidra till att prägla festens innehåll.

Kulturtips

Sofia Källgren Ribersborgs Kallbadhus 31 augusti

MACK 1/9 Anna-Lena Brundin - Specialkväll med kvinnliga komiker
Stå-upp på Ribban 1 september

Macbeth - Blod istället för mjölk Varietéteatern Barbès gestaltar Macbeths nedstigning i mörkret.. 4-27 september på Inkonst

KAL Rock´n Roma! Balkanmusik med nya rytmer.
Inkonst 8 september

Bron över Höje å av Gunnar Stensson

Långsamt tränger en svart bil fram på stigen mellan Höje å och dammarna. Brännässlor med vita klängmalvor, tvåmeterhöga kardborrar, rosa balsaminer, svarta kaveldun med svärdliknande blad och taggiga björnbärsbuskar viker sig och skrapar mot lackeringen. I bilen sitter en kommunal tjänsteman vars utseende jag känner igen.

Klockan 9 ska en grupp tjänstemän träffas för att rekognosera lämplig plats för den planerade bron över Höje å. Det är dit den vilsekomna bilen är på väg.

Planen att bygga en bro och en vandringsled söder om Höje å har varit känd länge. Nu tycks den stå inför sitt förverkligande. Bron och den nya leden kommer att ge ett nytt perspektiv över ån och landskapet. För första gången på många år kommer Flackarps gamla kyrkogård att bli tillgänglig för vandrare.

Detta är en nyhet med ensamrätt för Veckobladet.

Tillståndet i dammarna ett år efter karpmassakern.

Ett par storskarvar sitter som svarta kors med vibrerande vingar på cementsocklar i dammen närmast Värpinge, uppenbarligen spanande efter småkarpar.

Vid cementbalken i angränsande damm utspelar sig ett drama. En liten sothöna med tre ungar attackerar kacklande en fyra gånger så stor skarv, som faktiskt tar till flykten. Det är sannolikt att skarvarna tar fågelungar när de kommer åt.

Den feta kanadagåsen tycks för tillfället ha separerat från sin svanmaka. Bara en svanfamilj är synlig: ett svanpar med två gråbruna, fullt utvuxna ungar. Förhoppningsvis finns andra i dammar längs Höje å.

Hundratals gräsänder på väg söderut simmar i vattnet som plötsligt blänker när solen glimtar fram genom en molnridå av änglavingar. Bläsänderna har ännu inte återvänt från sina arktiska häckningplatser.

Minidoppingar med löjligt små ungar dyker ideligen i det oroliga vattnet.

Två högdragna hägrar sitter orörliga på cementbalken. En tredje flyger upp mot sitt bo i en svartgrön gran söder om ån.

En död ål ligger mitt på stigen. Ett stycke bort slinker en mörkbrun iller snabbt men utan brådska in under ett snår med många blanka svarta björnbär.

Några ladugårdssvalor tumlar amatörmässigt omkring vid den höga pilen medan tuschsvarta tornseglare passerar så nära att fartvinden känns i ansiktet.

Tortyr i afghanska häkten av Anders Davidson

Amnesty publicerade 2007 en rapport om samarbetet mellan Isaf och den afghanska underrättelsetjänsten NDS. Den innehöll uppgifter om grava missförhållanden som tortyr och annan misshandel i afghanska häkten.

I rapporten hette det: "Isaf står under internationell förpliktelse att inte överlämna fångar till afghanska myndigheter om de riskerar att utsättas för tortyr och annan misshandel."

– Sådana överföringar bör ställas in tills det finns effektiva skyddsmekanismer, sade Claudio Cordone på Amnesty när rapporten släpptes.

Nu har Sverige tagit sin första fånge och överlämnat honom till afghanerna.

Och Amnesty menar fortfarande att den som i Afghanistan tar fångar och överlämnar dem till afghanska myndigheter bidrar till tortyr.

Chefen för den svenska insatsen i Afghanistan, Olof Granander, säger till Ekot: – Om man tittar traditionellt sett så tror jag att det finns en sådan risk men man har jobbat väldigt mycket på att reducera de riskerna.

Lise Bergh, svenska Amnestys generalsekreterare: – Det finns ett absolut förbud mot tortyr

och därmed också ett förbud att överlämna personer till ett land där man riskerar tortyr och det är alldeles uppenbart att fångar riskerar tortyr om de överlämnas till de afghanska myndigheterna. Därför, säger hon, borde det vara förbjudet att lämna över fångar till myndigheter i Afghanistan.

Olof Granander medger att så länge som situationen är som den är i Afghanistan", så finns risken att fångar kan torteras.

Men att man alltså jobbat väldigt mycket på att minska de riskerna.

Lisa Bergh igen: – Uppgifterna är så pass entydiga om att det förekommer tortyr och då får man inte lämna över personer dit.

Sverige kommer inte att göra någon egen uppföljning för att kontrollera vad som händer den överlämnade fången. Enligt Olof Granander är det Röda Korset som ska följa upp hur han behandlas.

Det kommenterar Reto Stocker, chef för Internationella röda korskommittén i Kabul, så här: – Vårt arbete ersätter inte på något sätt de skyldigheter som någon internationell trupp har för överlämnade fångar.

Det är bara korkat av Gunnar Stensson

HATET ÄR EVIGT rubricerar Sydsvenskan sin huvudledare 25/8.

Efter att pliktskyldigt ha konstaterat att den israeliska regeringen överreagerat på Donald Boströms artikel om påstådd organstöld går ledarredaktionen över till det den menar borde stå i centrum för debatten, nämligen den "blodsmyt", som förekom bland fornkyrkans kristna. Den går ut på att judar kidnappar kristna barn för att tömma dem på blod. Tidningen berättar några varianter av "blodslögnen" från Polen, Rumänien, Iran och Turkiet. Ledarreaktionens slutexempel är förstas artikeln i "Antisemitbladet". Man kunde tro att Dan Brown fört pennan. Men det är förstas Mats Skogkär, och syftet är inte att underhålla.

Vi ska vara tacksamma för att det inte är Sydsvenskans ledarredaktion som bestämmer dagordningen för andra än möjligen den högerextrema israeliska regeringen.

"Det är bara korkat," suckar Claes Arvidsson i Svenska Dagbladet 25/8.

Ledarredaktionens hantering av de gångna månadernas kriser i Mellanöstern har genomgående varit destruktiv.

Gazakriget beskrevs som om det inte varit en israelisk invasion utan en intrig för att sprida antisemitisk propaganda. De israeliska fosforgranaterna förnekades, vilket ledarredaktionen ännu inte gjort avbön för. Den fortsatta ekonomiska aggressionen mot Gazas civila förtigs. Följdriktigt framställdes sedan den stora antikrigsdemonstrationen som ännu ett utslag av antisemitism.

Och berättelsen om den nattliga dumpningen av ett uppskuret lik hos en palestinsk familj 1992 – en berättelse som varit känd även i Israel åtminstone sedan 2001, då den publicerades i Donald Boströms bok Inshallah, i vilken bland andra Cecilia Uddén och Cordelia Edvardsson medarbetade – den berättelsen förvandlas genom återpubliceringen till en fortsättning av medeltida antisemitisk mytbildning.

Enfalden är evig.

Sydsvenskans ledarredaktion förgrovar debatten, ökar motsättningarna och gynnar extremistgrupper på båda sidor vilket drabbar oss som bor i dess spridningsområde.

Det finns en verklighet också. Den möter Netanyahu nu när han besöker Gordon Brown, amerikanen George Mitchell som gjorde en avgörande insats för freden i Nordirland, och Angela Merkel. De kommer att kräva ett stopp för bosättningarna (40 000 nya lär ha beviljats av den israeliska staten) som en förutsättning för genomförandet av tvåstatslösningen. De kommer att beklaga vräkningen av palestinska familjer ur deras hem i östra Jerusalem. De

kommer att kräva att blockaden av Gaza upphör. Det är sådana frågor seriösa regeringar och ledarredaktioner ägnar sig åt.

Varför reagerar Israel så hårt på artikeln om organhandeln? av Bertil Egerö

Under veckan som gått har en till synes rak fråga om illegal organhandel i Israel lett till våldsamma retoriska reaktioner från Netanyahus regering. Den avstår från officiell kritik av sin svenska motsvarighet, men lyckas fokusera svenska medias uppmärksamhet på – nej, inte organhandeln och de ytterst allvarliga frågor som rests, utan – huruvida Aftonbladet ägnar sig åt antisemitism.

Donald Boströms [artikel i AB](#) baseras på att han 1992 personligen kunde dokumentera en makaber händelse som gav honom grava misstankar om handel med mördade palestiniers organ, och på hans intervjuer med ett stort antal drabbade familjer som var övertygade om att deras söner använts för organhandeln innan de dödats. Den koppling Boström i artikeln gör till den i år avslöjade amerikanska organhandeln med länkar till Israel är i form av en fråga; Boström förordar att ICJ, den internationella domstolen i Haag, genomför en ordentlig utredning.

Frågeställningen är inte ny. Som Gunnar Stensson berättade i VB förra veckan har uppgifterna om händelsen 1992 i boken Inshallah 2001 inte vederlagts – men de har inte heller lett till internationella krav på utredning. Det är helt förståeligt att Boström på nytt försöker få världen att uppmärksamma frågan. Det ser ut som att han lyckats – Dvs om inte israelerna genom sin mediakampanj vinner slaget om vår uppmärksamhet. Referenser till nazismen, tal om antisemitism, beskyllningar att artikeln vilar på rykten – alla knep utnyttjas för att dra vår uppmärksamhet från sakfrågan. Men det slagets argument om just denna fråga kan bara på sikt försvaga den israeliska saken. Vi omhuldar yttrandefriheten, många bland oss undrar vad som egentligen ligger bakom de vetlösa beskyllningar Netanyahus regering ägnar sig åt. Varför erbjuder de sig inte att själva utreda frågan? Varför fångar de inte upp misstankarna om länkar till organhandeln i USA och klarlägger om dessa har någon grund?

I en brännpunktsartikel i SvD i onsdags argumenterar den israeliska kolumnisten Gideon Levy från Haaretz argumentera att artikeln var dålig, men också att de israeliska reaktionerna skadat Israel mer än någon tidningsartikel kunnat göra. Stämmer det har ju Boström lyckats. Han har lyckats med att få vår egen regering att inte vika sig för Israel, och därmed öppna för hela EU att ta ställning: visst måste yttrandefriheten försvaras mot en stats auktoritära krav på kontroll av media. En kil i den tystnadens politik som inte brutits ens av det fruktansvärda övervåldet mot Gazaremsan i vintras. Därmed tjänar Boström och AB på sikt den palestinska saken.

PS.

En av de mest anmärkningsvärda detaljerna i den mediala uppmärksamheten är att ingen ännu har poängterat de palestinska vittnesbördens värde i sakfrågan. Det är som om palestiniernas upplevelser, kunskaper och slutsatser helt saknar värde i internationell debatt. En skandal i sig, i det Sverige där så många sympatiserar med palestinierna i deras kamp för likaberättigande med israelerna. Att Palmecentret i onsdags arrangerade en diskussion om de illegala israeliska bosättningarna, utan en enda representant för palestinierna i panelen, bekräftar hur illa det står till.

DS

Pirater över och under havsytan av Lucifer

Jag ser att Piratpartiet nu träder fram i offentligheten i Storbritannien. Nu lär piratpartirörelser i och för sig redan finnas i 34 länder, men jag gissar att det engelska framträdandet kommer att sätta ytterligare liv i rörelsen. – Vi kommer att kämpa för lagar som håller jämna steg med teknikens utveckling, säger ordföranden när han i intervjuas i torsdagens Guardian.

Tala om kommunism

Jo, det är klart att det har med tekniken att göra. I går var det hembrända CD-ar som gällde och i förrgår blandband på kassett. Men det viktiga här är faktiskt principerna. Vi har en lagstiftning som på ett alldeles orimligt sätt hindrar människor från att ta del av konst och kultur. Visste ni att det tar 70 år efter författarens död innan man kan få lov att fritt använda ett arbete? För några år sen var det bara 50 år, men det ändrades häromåret.

Om det hade varit nåt krut i vänsterpartiet så hade det gått i spetsen för angreppen mot den typ av privategendom som copyrightsregler och fildelningsförbud handlar om. Här skulle man verkligen kunna tala om kommunism (Steve Ballmer på Microsoft kallade det rentav antiamerikanskt): av var och en efter förmåga, åt var och en efter behov. Det är klart att man också måste sörja för ersättning till de konstnärer, artister, författare etc som ska kunna försörja sig på sin förmåga. Det finns redan former för detta genom biblioteksersättning etc. och om man vill skulle man kunna tänka ut nya konstruktioner. Det finns en revolutionär potential i frihet på detta område och det är därför striden är så hård.

Piratpartiet till Lund

Det hela började med rörelsen för fri och öppen programvara och där slås nu Microsoft som ett lejon för sina profiler. Dessvärre har Microsoft också många anhängare: folk som har sitt datakunnande helt på deras villkor, som använder deras språk och terminologi. Härom månaden trädde uppenbarligen Mats Helmfrid som är controller på en IT-avdelning i Helsingborg fram som dataguru i kommunfullmäktige och sa att Linux och sånt blir det inte tal om i Lund. Nej, Lund ska uppenbarligen fortsätta och göda Microsoft och träna in alla skolelever i deras produkter. Kanske Piratpartiet skulle kunna göra en del nytta när det ställer upp i nästa års kommunalval i Lund? Veckobladets spalter står säkert öppna för argumentation i ämnet.

Sanningen närmar sig Carl Bildt

Jag är inte säker på att det här är ett ämne som intresserar så många läsare, men det är nog så att det kommer att finnas anledning att tala om ubåtar igen. Och med ubåtar måste man tala om Carl Bildt: det är på sovjetiska ubåtar han har byggt sin karriär och det är med dem han kommer att bli hågkommen i historien.

Ubåtskötet började med en sovjetisk gammal ubåt som körde upp på en kobbe i Karlskronas östra skärgård i oktober 1981. Den gick för full maskin in på ett grund en kväll, fastnade och tillbringade sen natten med att med vrålande motorer försöka komma loss. Det var ett jävla liv helt enkelt, en massa folk på Sturkö blev störda men det gällde inte militären. Den sov. Det var pinsamt för dem, ungefär lika skamligt som för ryssarna som var fulla och trodde att de

var i trakten av Bornholm. I Gåsefjärden hade de inte kunnat komma vidare och det fanns inget att hämta där. Det sedan 40-talet nedlagda Batteri Killeberget på Östra Hästholmen hade visserligen kvar några gamla 12 cm-pjäser (från pansarbåtarna Svea och Tirfing), men de var nog bara av intresse för oss gamla kustartillerister. Alltså: U137 var en pinsam historia för alla inblandade.

Men vad som hände var att man börja sätta samman lite observationer och incidenter från senare år och då fann man att främmande ubåtar hade synt till framför allt i Stockholms skärgård. Uppmärksamheten skärptes och eftersom U137 var rysk var man övertygad om att det var ryska ubåtar man hade sett. Det hela kulminerade i Hårsfjärden 1984. Det finns massor av detaljer där man kan uppehålla sig vid och det gjorde Ubåtsskyddskommissionen med dess mest aktive medlem Carl Bildt. Utan att ha några bevis pekade man ut Sovjet som ansvarig.

Sjuka detaljer

Sen dess har det varit flera kommissioner till, med allt större tvekan inför vad det var man jagade. En del har visat sig vara sill och ett avgörande bevis, ”typ ljudet”, var visst minskar. Men kvar står några tydliga tecken på ubåtsnärvaro och egendomliga ageranden från marinledningen. USA hade örlogsfartyg på besök veckan innan. Men när man hittade tecken på ubåtar i Hårsfjärden var det ryssarna man misstänkte även om man tydligen avsiktligt släppte ut den instängde ubåten. Där är mycket konstigheter, alla noggrant utredda av Ola Tunander i hans böcker. Det räcker här med att nämna en detalj: i Högkvarterets krigsdagbok är sidorna för den viktigaste dagen utrivna och motsvarande handskrivna koncept är också borta, detta från ett av Sveriges hemligaste dokument.

Nåväl: det kommer gradvis fram mer och mer egendomligheter och förr eller senare ska väl sanningen komma fram. Den kommer att innehålla att det var åtminstone en amerikansk ubåt i Hårsfjärden och av och till kanske också tyska och brittiska ubåtar på diverse ställen och kanske rentav någon sovjetisk.

Det intressanta är nu hur sanningen kommer att drabba Carl Bildt. Det finns två möjligheter. Den ena är att han hela tiden har varit invigd i de svenska och amerikanska marinernas hemlighet, men att han har ljugit och skyltat allt på ryssarna. Jag tror inte att det är så, det skulle ha varit för jobbigt att ljuga så länge och så mycket. Den andra möjligheten är att han verkligen har trott att det var Sovjet. För det talar att han for till Moskva och ville tala allvar med Jeltsin om att han hade bristande koll på sina amiraler. De ”bevis” han hade med sig visade sig helt värdelösa och resan ses som missriktad och misslyckad. Men den tyder i varje fall på att Bildt menade allvar.

Hur blir upplösningen?

Vad kommer då att hända när sanningen uppenbarar sig? När det visar sig att det är Bildt själv som inte hade styr på sina militärer och var lurad? Jag kan inte tänka mig annat än att han måste avgå från sin utrikesministerpost och ge upp varje tanke på toppjobb i EU. Och hur klarar han det som person? Och hur klarar försvarsmakten och regeringen detta?

Jag ska sluta med att citera den danska kallakrig-utredningen, skriven av en tolvmannagrupp av danska historiker (min översättning): ”Fallet med ubåtskränkningarna i Sverige berör flera viktiga aspekter av det kalla krigets historia, däribland också det mångåriga dolda militära och underrättelsemässiga samarbetet mellan Sverige och västmakterna som till synes i viss utsträckning försiggick utan att den politiska miljön i Sverige var inblandad.”

Och: ”Ingen i de närmast inblandade svenska och utländska flottkretsarna tog under detta händelseförlopp initiativ till att underrätta den svenska regeringen om sakernas verkliga sammanhang.”

Eftervalsdebatt (V) av Gunnar Sandin

En gång var i princip alla VB-läsare vänsterpartister (det vill säga vpk-are). Så är det längre, och därför kan det finnas anledning att något referera Vänsterpartiets debatt efter EU-valet. Den har intresse för en vidare krets.

Ståndaktiga Skåne

Skånedistriktets medlemstidning Menander publicerade strax efter valet distriktstyrelsens utvärdering. Det svåra nederlaget erkändes, och som huvudorsak utpekades liksom i Lars Ohlys valvakekommentar att partiet inte hade lyckats mobilisera EU-kritikerna. Men medan Ohly efterlyste en förutsättningslös diskussion hade distriktstyrelsen sin uppfattning klar. Partiets hade mjukat upp sitt unionsmotstånd i kampanjen, framstått som en kritiker bland flera andra. Därmed hade många EU-motståndare stannat hemma. I förbigående kritiserades kampanjens inriktning på partiets toppkandidat och att vissa ledande vänsterpartister haft brått ut i debatten med förslag om förändrad hållning till EU.

I det dagsaktuella numret av den nationella medlemstidningen Vänsterpress upprepas distriktstyrelsens analys av Morgan Svensson som är ordförande i V-Malmö. Som därmed inte delar åsikterna hos "ett antal centrala företrädare [som] varit ute i borgerliga media och lyft fram att utträdeskravet borde slopas eftersom det är politiskt inaktuellt".

"För överskådlig tid"

De åsyftade centrala företrädarna torde i första vara de båda före detta EU-parlamentarikerna Jens Holm och Jonas Sjöstedt som har skrivit i borgerliga Dagens Nyheter men även i socialistiska Flamman. De återkommer nu i Vänsterpress, som har sammanlagt elva inlägg i frågan, och upprepar sin hållning. De rekommenderar: "Vi klargör att det var riktigt att motsätta sig medlemskapet i EU och att vi inte har omvärderat den ståndpunkten, men att frågan är avgjord för överskådlig tid. Vi fokuserar därför våra krafter på att som EU-kritiskt parti arbeta för att förändra EU inifrån och utifrån."

En överblick av debattörerna i numret är inne på samma spår, men flera vidgar analysen på ett intressant sätt. En av dem är en annan Malmöbo, den fritänkande partiveteranen Lutz Pagel, Han skröder inte orden: "Vänsterpartiets nonchalans och ignorans gentemot medlemmar, väljarna, utvecklingen och motståndarna är förödande. Medlemmarna flyr, väljarna röstar på andra, utvecklingen går förbi oss, motståndarna skjuter på sittande anka."

Sverigedemokraterna har lyckats bättre med att appellera till de underprivilegierade. Partiet har tappat till dem, till piraterna och till FI. Vad de sistnämnda beträffar rekommenderar Pagel ledningen att söka politiskt samförstånd med Gudrun Schyman. Att slå Miljöpartiet i miljöfrågan är svårt, fortsätter Pagel, och "dessutom träffar man aldrig någon från vänstern i något som helst natursammanhang, till exempel när tusentals ornitologer tittar på höstens fågelsträck i Falsterbo". Vad säger kåsören Lucifer?

Vånda i Stockholm

Samma anda genomsyrar ett inlägg från ett antal politiker, mest kvinnor, i Stockholm, varav tunga namn som Marianne Eriksson, Brit Rundberg och Birgitta Sevefjord. I deras län hamnade Vänsterpartiet på sjunde plats, konstaterar de, efter bland annat Kristdemokraterna. De och ett annat inlägg från Stockholm ventilerar samma vånda som hos huvudstadens socialdemokrater. Oppositionen måste göra inbrytningar i Stockholms växande medelklass, annars sitter regeringen kvar efter nästa val. Det kräver för Vänsterpartiets del "en rejäl omprövning av strategier, prioriteringar, arbetssätt och förhållningssätt till omvärlden". Ett exempel på förändrat arbetssätt ger två andra stockholmare: medlemmarna är för få och trötta för att vi ska kunna bygga kampanjer på dem. Partiet måste ut i tidningar, synas på tunnelbanan – alltså höja reklamkontot rejält. Och de talar inte i första hand om den välbärgade medelklassen utan om arbetarna och de arbetslösa som dominerar deras del av Stockholm.

Några debattörer mumlar om att personförändringar kan behövas. Det vill säga, Lutz Pagel mumlar inte: ”Ingenting blir bättre om vänsterpartiets medlemmar fortsätter att vara så fördragsamma med ledare som ideligen har misslyckats.”